

Sygn. akt: WZ 19/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Buliński (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Jan Bogdan Rychlicki (sprawozdawca)

bez udziału stron, na posiedzeniu w dniu 23 września 2014 r., w sprawie zażalenia ppłk. rez. M. L. z dnia 18 sierpnia 2014 r. na zarządzenie Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 lipca 2014 r., odmawiające przyjęcia zażalenia z dnia 21 lipca 2014 r. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 czerwca 2014 r.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2014 r. prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej w P. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie poświadczenia nieprawdy w dniu 13 czerwca 2013 r., przez sędziego Wojskowego Sądu Okręgowego w P. - przewodniczącego posiedzenia tego Sądu w sprawie o sygn. akt: ... 11/13 (... 37/12) - rozpoznającego zażalenie ppłk. rez. M. L., na zarządzenie Wojskowego Prokuratora Okręgowego w P. o odmowie przyjęcia zażalenia z dnia 5 lutego 2013 r., że w treści protokołu

tego posiedzenia poświadczyl nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. o czyn określony w art. 271 § 1 k.k., z uwagi na to, iż czynu nie popełniono.

Na to postanowienie ppłk rez. M. L. złożył zażalenie, zarzucając „brak prawdziwych ustaleń faktycznych w sprawie” i w związku z tym wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia (...).

Zarządzeniem z dnia 12 maja 2014 r. Prezes Wojskowego Sądu Okręgowego w P. wyznaczył termin posiedzenia w przedmiocie rozpoznania powyższego zażalenia na dzień 5 czerwca 2014 r.

W toku posiedzenia w dniu 5 czerwca 2014., przed Wojskowym Sądem Okręgowym w P., ppłk rez. M. L. złożył wniosek o wyłączenie od orzekania w niniejszej sprawie wyznaczonego sędziego ppłk. W. W., jak również wszystkich sędziów Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z uwagi na zaistnienie okoliczności wywołujących uzasadnione wątpliwości co do ich bezstronności.

Wojskowy Sąd Okręgowy w P., postanowieniem z dnia 9 czerwca 2014 r. na wniosek ppłk. rez. M. L. wyłączył sędziego ppłk. W. W. od orzekania w sprawie o sygn. akt: ... 12/14, oraz pozostawił bez rozpoznania wnioski o wyłączenie od orzekania w tej sprawie innych sędziów Wojskowego Sądu Okręgowego w P.

Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2014 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w P., w wyżej wymienionym orzeczeniu, sprostował oczywistą omyłkę pisarską, poprzez wyeliminowanie z jego wersu 8. stwierdzenia „sędziego WSO w P.” Wojskowy Sąd Okręgowy w P. zawarł w treści swojego orzeczenia pouczenie, że na to postanowienie zażalenie nie przysługuje.

W dniu 24 lipca 2014 r. do Wojskowego Sądu Okręgowego w P. wpłynęło zażalenie ppłk. rez. M. L. na powyższe postanowienie, w którym skarżący wniósł o dokonanie weryfikacji tego orzeczenia przez Sąd Najwyższy Izbę Wojskową, ze względu na to, iż jego zdaniem postanowienie, które wydał Wojskowy Sąd Okręgowy w P. w dniu 11 czerwca 2014 r. zapadło w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i w związku z tym przysługuje od niego zażalenie.

Zarządzeniem z dnia 25 lipca 2014 r. Prezes Wojskowego Sądu Okręgowego w P., na podstawie art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia tego środka

odwoławczego. Zażalenie na to zarządzenie wniósł ppłk. rez. M. L. Nie zgadzając się z tą decyzją procesową wniósł o jej uchylenie.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Podjęta przez Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego w P. zaskarżona decyzja procesowa jest trafna z następujących powodów. Stosownie do treści art. 105 § 1 k.p.k. sprostowania m.in. oczywistej omyłki pisarskiej można dokonać w każdym czasie. Sprostowania omyłki może dokonać też sąd odwoławczy w toku swego postępowania (art. 105 § 2 k.p.k.). Na tę decyzję zażalenie jednak nie służy. Zgodnie z treścią art. 105 § 4 k.p.k., zażalenie przysługuje bowiem na postanowienie lub zarządzenie o sprostowaniu omyłki, wydane przez organ pierwszej instancji. W związku z tym, na postanowienie wydane przez sąd odwoławczy w kwestii sprostowania omyłki we własnym orzeczeniu środek odwoławczy, w postaci zażalenia, nie przysługuje. Zasadnie bowiem w literaturze podnosi się, że w art. 105 § 4 k.p.k. chodzi o wydanie decyzji w pierwszej instancji, czyli rozstrzygnięcia zapadłego w sądzie pierwszej instancji (zob.: T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego, komentarz, Warszawa 2014, s. 427; S. Steinborn (w:) J. Grajewski, L. K. Paprzycki, S. Steinborn: Komentarz aktualizowany do art. 105 Kodeksu postępowania karnego, teza 11., LEX/el. 2014; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, uwagi do art. 105 k.p.k., teza 7., Kodeks postępowania karnego. Komentarz do 1-296. Tom I, Legalis 2014).

W przedmiotowej sprawie bezspornie należy uznać, że Wojskowy Sąd Okręgowy w P. procedował jako sąd odwoławczy, rozpoznając zażalenie na postanowienie prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej w P. o odmowie wszczęcia śledztwa. Stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k., od orzeczeń sądu odwoławczego nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zawarte w Kodeksie postępowania karnego wyjątki od tej reguły nie przewidują możliwości zaskarżenia również postanowienia sądu odwoławczego wydanego w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej.

Skoro więc Wojskowy Sąd Okręgowy w P., dokonując sprostowania omyłki w swoim orzeczeniu, działał jako sąd odwoławczy, to wniesienie zażalenia na to

sprostowanie nie było dopuszczalne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 grudnia 2010 r., WZ 58/10, OSNKW 2011, z. 2, poz. 11).

Z tych powodów postanowiono jak na wstępie.